

opusdei.org

Prelaadi kiri (detsember 2010)

Piiskop Javier Echevarria soovitab meil oma südamed hästi Issanda tulekuks ette valmistada. Peale selle räägib ta hiljuti ilmunud Apostellikust kirjutisest "Verbum Domini".

13.12.2010

Mu armsaimad: hoidku Issand minu tütreid ja poegi.

Mulle meenub, kui rõõmsalt lausus püha Josemaria Adveniajal neid Liturgiast pärinevaid sõnu: *Dominus*

prope est! [1] Igal aastal ootas ta seda Vabastaja maapeale tulemise püha suure tänutunde ja kannatamatusega.

Need nädalad, mis aitavad meid Jõuludeks, Kristuse sündimiseks valmistuda, on juba alanud. Kindlasti on meie huultel need Prohvet Jesaja sõnad, millega algab Advendiaja esimese pühapäeva Missa: *Aga viimseil päevil sünnib, et Issanda koja mägi seisab kindlana kui mägede tipp ja tõuseb kõrgemale küngastest ning kõik paganad voolavad ta juurde.* [2] Ja meie laskume taevase õndsuse ees põlvili, sest me näeme, et see Prohvetite ettekuulutus sai tõeks, kui jumalik sõna Püha Vaimu mõjul Maarja neitsilikus ihus lihaks sai. Oma lunastava inimesekssaamisega, eelkõige tema surma ja Ülestõusmise saladusega tõi Kristus maapeale rahu, nii, nagu ingel esimeste Jõulupühade ajal ette kuulutas. See rahu ei ole veel saabunud, sest

ettekkuulutuse järgi on Jumal alles aegade lõpul *kõik kõiges*. [3] Kuid ometi on ta juba puruks rebinud müüri, mis kõrgus surmapatu ja meie pattude ning inimese ja Jumala vahel.[4] Peale selle soovis Jumal, et inimesed pidevalt kaasa aitaksid ja rahu teiste südamesse külvaksid ja et see võiks jõuda igasse kõige kaugemasse maailma nurka.

Mõni aasta tagasi ütles Paavst, et "Kirikuisad lugesid kreeka keelsest tõlkest Prohvet Jesaja sõnu, mida tsiteerib ka püha Paulus, et näidata, kuidas ennustati Jumala uusi teid juba Vanas Testamendis. Seal öeldakse: "Lõplikult ja kiiresti teeb Issand tõeks oma sõna maa peal" (Js 10,23; Rm 9,28) (...) Poeg ise on Sõna, Logos; Igavene Sõna muutus väikeseks, nii tillukeseks, et mahtus ära sõime. Ta sai väikeseks lapseks, et me Sõna tähendust paremini mõistaksime."(5) Ja ta lisab oma viimases Apostellikus kirjas: " Nüüd

ei ole Sõna ainult kuuldav, ta ei ole ainult üks *hää*l, nüüd on Sõnal ka *nägu*, mida me näha võime: see on Jeesus Naatsaretist.”[6]

Mingem kindluse ja rõõmuga edasi meie, kristlaste teel. ”Jõulud tuletavad meile meelde, et Jumal on loodu algus, lõpp ja keskpunkt: Alguses oli Sõna ja Sõna oli Jumala juures ja Sõna oli Jumal (Jh 1,1). Minu tütre ja pojad, Kristus kogub kõik loodu enda ümber: Kõik on tekkinud tema läbi ja ilma temata ei oleks tekkinud midagi (Jh 1,3). Ja kui ta sai inimeseks ja elas meie keskel (Jh 1,14), näitas ta sellega, et me ei ela sellepärast, et ajalikku ja mööduvat õnne otsida. Me eksisteerime selleks, et õndsaks saada. Selleks peame me tema jälgedes käima, mis tähendab, et me peame temalt õppima.”[7]

Ristimise kaudu riietame me end Kristusega. Selleks, et võiksime temaga veel sarnasemaks saada,

jättis ta meile Sakramendid, eelkõige Pihisakrament ja Euharistia. Kui me neid sageli ja väärikalt vastu võtame, muutume me Kristusega üha sarnasemaks ja meist saavad üha paremad Jumala lapsed. See on Püha Vaim, mis meie hinges tegutseb, kuid ta arvestab ka meie panusega. Ja üks osa selles kaastöös seisneb selles, et peaksime aktiivselt Jumalasõna lugema, mis on *elav ja tõhus ja vahedam kui ükski kaheterane mõõk ning tungib läbi, kuni eraldab hinge ja vaimu, liigesed, üdi, ning on südame meelsuse ja kaalutluste hindaja*. [8]

Ka meie Isa soovitab: "Jeesuse elu peab kajastuma meie endi elus, nii, et õpiksime tundma Kristust: lugedes, ikka ja jälle lugedes, ikka uuesti ja uuesti Pühakirja üle mediteerides, palvetades ja ikka ja alati palvetades." [9] Püüdkem tulevate pühade ajal "mõista õpetust, mida Jeesus juba nüüd meile jagab: lapsena, vastsündinuna, kelle silmad selle maailma jaoks avanevad" [10]

Küsigem sageli iseendalt: Kas ma lähenen sellele armu allikale sooviga, pühaks saada? Kas ma proovin vajaliku sagedusega Sakramente vastu võtta, et puhastada oma süda ja saavutada see üleloomulik toon, mida Jumal minult ootab?

Oma viimases Apostellikus kirjutises, *Verbum Domini* kerkib esile Pühakirja tähendus Kiriku missioonis ja iga kristlase elus. Seal osutab Benediktus XVI, et eksegeedid ja kõik, kelle ülesandeks oli Pühakirjaga tegeleda, kinnitavad, et "esimene koht, kus Pühakirja tõlgendatakse on kirik." [11] Ainult Kiriku rüpes, selle elavas traditsioonis ja Kristuse poolt sisse seatud õpetusameti juhendamisel on võimalik sellest õieti aru saada ning mõista, mida Püha Vaim meile meie paranemiseks teatada tahab. Ta teeb seda inspireeritud koostajate kaudu ja kasutab sealjuures inimlikke sõnu. See tähendab, et ainult usus ja usu

kaudu on võimalik kogu sügavuse ja täpsusega, eksimata aru saada sellest, mida Jumal soovis avaldada, et võiksime osa võtta tema jumalikust elust. Pühakirja teaduslik õppimine on vajalik hea eksegeesi, ehk selle tõlgendamise pärast, kuid sama vajalik, kui isegi veel mitte vajalikum on see, et meie arusaamine Pühakirjast oleks täielikus vastavuses Kiriku õpetusametiga. Selleks "peab olema autentne Piibli tõlgendus olema kooskõlas Katoliku Kiriku usuga"[12].

Ja selleks, et Jumalasõna õieti mõista, peab meie usk olema elav ja me peame lugema seda vaimulikus õhkkonnas, samasuguses, kui see on kirjutatud. Kui me mõttega Evangeeliumit ja teisi sellest inspireeritud raamatuid loeme, on väga tähtis, et arendame endas n.ö. kuulaja sisemist hoiakut. Pühakiri sobib alati kokku teatud konkreetse olukorraga, eriti, kui seda liturgiliste

pühade puhul loetakse. Sellele, kes seda tähelepanelikult kuulab ja seda vastu võtta tahab, vahendab see alati Jumala asju uues valguses. Need sõnad on siis, nagu ütleb püha Josemaria, ”Püha Vaimu valgus, mis räägib meiega inimlike sõnade kaudu, et meie mõistus oleks võimeline seda ära tundma ning vaatlema ja et see võiks jõuda meie tahte ja tegudeni. Siis oleme me üks ühine rahvas, kellel on üks ja seesama usk, ühine Credo, üks rahvas, mis koguneb Isa, Poja ja Püha Vaimu ühtsuses”[13]

Samamoodi heliseb Jumala hääl siis, kui me ise Piiblit, eriti aga Evangeeliumit loeme ja seda on konkreetsete olukordadega seostame. Kui proovime neid pühasid tekste tähelepanelikult – nagu tütar või poeg – lugeda, siis muutuvad need tõepoolest palveks. ”Kui sa Evangeeliumi avad”, kirjutas meie Isa, ” siis tee endale selgeks, et

sa mitte ainult ei taha Kristuses
ütlustest ja tegudest teada saada,
vaid et sa pead neid tõeliselt ”läbi
elama”. Iga stseen sisaldab palju
üksikasju, mida võid oma elu
konkreetsete olukordadega seostada.

Issand on kutsunud meid,
katoliiklasi, et me teda väga lähedalt
järgiksime. Pühades tekstides leiad
sa Jeesuse elu – kuid sa peaksid sealt
ka oma elu leidma.

Õpi ka sina, nagu Apostlid,
armastusega küsima: ” Issand, mida
sa tahad, et ma teeksin?...Ja sa leiad
oma sisemusest otsekohe vastuse:
Jumala tahtmist!

Niisiis, võta iga päev Evangeelium ja
loe seda, võta seda, kui oma elu
kompassi – nii tegid ka
pühakud.”[14]

Mainitud dokumendis räägib
Benediktus XVI veel palju sellest
abist, mida kujutab endast pühakute

elu, mille abil võime Pühakirja mõtet veel sügavamini mõista. Gregorius Suur kinnitas: *Viva lectio est vita bonorum* [15], pühakute elu on nagu elav ja muljetavaldav peatükk, tsitaat, mille Paavst oma apostellikus kirjutises välja toob. ”Sügavaim Pühakirja tõlgendamine saab teoks siis, kui me Jumalasõnal – seda kuulates, lugedes ja vaadeldes – ennast vormida laseme. (...) See ei ole kindlasti juhus”, jätkab Püha Isa, ”et suured vaimuinimesed, keda kiriku ajalugu tunneb, on alati kõiges Pühakirjale toetunud.”[16]

”Iga pühak on nagu valguskiir, mis Jumalasõnast lähtub”[17], ütleb Püha Isa ja mainib seejärel paljusid pühakuid, mehi ja naisi, kes Evangeeliumist lähtudes kirikule uut valgust kinkisid; ja ta räägib ka sellest, et ühte sellist valguskiirt näeme kindlasti Püha Josemaria juures, tema universaalses kutses pühadusele”[18]. Muidugi on

loomulik, et need sõnad
rõõmustavad meid eriliselt.
Samal ajal aga on need nagu kutse,
meie Isa sõnumit hästi ära kasutada,
seda levitada ja edasi kanda, sest see
on meie armastuse väljendus Jumala
ja Kiriku vastu.

Võtkem vastu püha Josemaria
korduvad kutsed, lugegem sagedasti
Piibli tekste, mis toidavad meie
palvehetki ja aitavad vaadelda
Jeesuse elu ning iseennast "kui üht
lisategelast" Evangeeliumisse
asetada. Advandi ja Jõuluaja
liturgilised tekstid võivad ka olla
tugevaks tõukeks, et me Jumalasõna
veel enam usaldame ja et meie
suhted Jeesuse, Maarja ja Joosepiga
veel lähedasemateks muutuksid.
Osalegem kartmata nende elus ja
olgem alati nende kolmega
ühenduses.

„Ma leian, et meie Issanda elus on
kõik armastusväärne”, kirjutab meie

Isa. "Aga kõige enam mõju avaldavad mulle need kolmkümmend aastat, mil ta elas varjatult Petlemmas, Egiptuses, Naatsaretis. Pealiskaudsel vaatlemisel võib see, üsna pikk aeg, millest Evangeeliumis just väga palju ei räägita, tähtsusetu ja mittemidagiütlev tunduda. Kuid minu jaoks on see meie Õpetaja vaikimine alati väga suure tähendusega olnud ja ma olen selles alati näinud suurt õppetükki meie, Kristlaste jaoks. Need olid aastad, mille sisuks oli palve ja töö, sest Jeesus elas tavalist normaalset elu – elu, mille kohta võme ka öelda, et see oli nagu meie oma – mis oli samaaegselt inimlik ja jumalik elu. Ka seal, lihtsas ja tähelepandamatus töötoas oli Jeesus – nagu ka hiljem kogu rahva ees – kõik hästi teinud.”[19]

Ma tahaksin seoses nende sõnadega, mis Paavst püha Josemaria kohta ütles, teile nõu anda, et te sooviksite

väga hästi tundma õppida neid kommentaare, mida meie Isa on Pühakirja kohta kirjutanud. Nii õpime me vabamalt ja kindlamini selle Ilmutuse sügavuses liikuma ning me avastame selle vaimuliku mõtte, mis neis pühades tekstides sisaldub, s.t., et õpime aru saama, mida Püha Vaim igaühele meist öelda tahab. Sellega seoses kutsun ma teid, veelkord seda *Sepikoja* punkti lugema: "*Aquae multae non potuerunt extinguere caritatem!* – Isegi võimas vetevoog ei suuda armastust hävitada. Mulle meenuvad kaks lõiku Pühas Kirjas. Esiteks: Sinu hulgalised patud ei suuda sind Jumala armastasest lahutada, kui sa neid südamest kahetsed. Ja teine: kogu see mõistmatus ja vastuseis, mis sinu vastu süttida võib, ei eemalda sind sinu apostolaadist.”[20]

Möödunud päevil tegin ma meie Asutaja jalajälgedes väikese reisi Fatimasse ja Santiago de

Compostelasse. Nagu te juba teate, veetles mind Fatima, kui palverännaku koht erilisel viisil. Ma olen teile juba enne jutustanud, et ka püha Josemaria oli tihti seal, et oma palvesoovid Jumalaema jalge ette tuua, olles veendunud, et Jumal alati Maarja eestkostet kuulda võtab. Samade mõtetega, nagu meie Asutaja 1938. aastal, mis oli samuti püha aasta, käisin ka mina Apostli haua Santiago de Compostelas ja ühinesin Paavsti palvetega juba mõned päevad enne. Mõlemas kohas tundsin ma kõigi nende Rooma õdede ja vendade toetust, kes minu reisi eest palvetasid. Andku Jumal, et me kõik koos võiksime Teda paluda. Ma palvetasin Kiriku, Paavsti ja Opus Dei usklike – meeste ja naiste eest. Mingem alati Maarja kaudu Jeesuse juurde, püsivas palves koos Kiriku ja kogu inimkonnaga.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+ Javier

[1] Missaraamat, Advendiaja kolmanda pühapäeva avavärss (*Ph* 4,5)

[2] Missaraamat, Advendiaja esimese pühapäeva Esimene lugemine (A) (*Js* 2,2)

[3] 1 *Kr* 15,28

[4] *Ef* 2,14

[5] Benediktus XVI, Jutlus Jõuluöö missal, 24.12.2006

[6] Benediktus XVI, Apostellik kirjutis *Verbum Domini*, 30.9.2010, Nr.12

[7] Püha Josemaria, Ühe vaatluse märkmed, 25.12.1972

[8] *Hbr* 4,12

[9] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr. 14

[10] *Sama*

[11] Benediktus XVI, *Verbum Domini*,
30.9.2010, Nr. 29

[12] *Sama* , Nr. 30

[13] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr 89; Cyprianuse tsitaat, *De
dominica oratione*, 23 (PL 4, 553)

[14] Püha Josemaria, *Sepikoda*, Nr.
754

[15] Gregorius Suur, *Moralia in Job*
XXIV,8,16 (PL 76, 295)

[16] Benediktus XVI, *Verbum Domini*,
30.9.2010, Nr.48

[17] *Sama*

[18] *Sama*

[19] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad*,
Nr. 56

[20] Püha Josemaria, *Sepikoda*, Nr.
655

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
detsember-2010/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiridetsember-2010/) (15.03.2026)